

«В прошлом во 137-м (1629) году по челобитью Северского Донца святогорского черного попа Симеона послано на обмену святогорским старцам пяти человекам, которых поймали на Северском Донце в Святых Горах во 136-м (1628) году азовские татары, татар 4 человека».

У цей час отець Симеон домагається відновлення видачі щорічного грошового і хлібного забезпечення монастиря, 10 фунтів ладана до церкви Пречистої Богородиці, і навіть видачі друкованих службових книжок, замість втрачених при татарському руйнуванні 1628 р. За о. Симеона обитель мала свої річкові судна, про які повідомляє святогірський старець Олександр у 1632 році: «...сей де осени (1632 г.), ноября в 13 день были у них в Святогорском монастыре донских казаков человек с шестьдесят. А ехали от черкас из-за порог телегами. И от Святых де, Государь, Гор поехали казаков на Дон двадцать человек на лошадах верхом, а сорок человек сели под Святыми Горами в двух сударах. А судары отняли у них монастырские. А везут де с собою те казаки полон – девок и ребят татарченков. А говорили де меж себя казаки, что они сего лета ходили с запорожскими черкасами в войну и воевали город Синоп. А атаман де с ними был донской казак Павлин».

Останній раз ігумен Симеон згадується в січні 1633 року при отриманні грошової платні на Валуїці. Можна припустити, що при ньому проводилися роботи з розширення печерних споруд з улаштуванням нової церкви на честь Успіння Пресвятої Богородиці, яка, як засвідчив архімандрит Іоїль, була освячена у 1634 році.

ТЕТЯНА ЮРІВНА КУНЧЕНКО,

канд. тех. наук, доцент, доцент кафедри «Автоматизовані електромеханічні системи» Національного університету «Харківський політехнічний інститут»,

НАТАЛІЯ ЛЕОНІДІВНА Акімова,

методист КЗ «Центр дитячої та юнацької творчості №1 Харківської міської ради»

До 85-річчя від дня народження Леоніда Володимировича Акімова – Вченого, Вчителя

Леонід Володимирович Акімов, д. т. н., професор був широко відомим науково-педагогічній спільноті фахівцем у галузі автоматизованих

електромеханічних систем (електроприводів). Цій області науки він присвятив свій талант вченого і роки наполегливої праці.

Леонід Володимирович Акімов народився 14 серпня 1939 року у Харкові у родині службовців. У роки Другої світової війни знаходився з матір'ю у місті Ташкент. Повернувся до Харкова з евакуації у 1945 році. Після закінчення школи № 33 у 1956 році вступив на електромашинобудівний факультет ХПІ, який закінчив з відзнакою у 1961 році за спеціальністю «електрифікація промислових установок» та отримав кваліфікацію «інженер-електромеханік».

У 1961 році Л. В. Акімов як молодий спеціаліст був направлений на роботу до Українського державного проєктного і проєктно-конструкторського інституту «Важпромелектропроект». Спочатку працював інженером, старшим інженером, а згодом – керівником проєктної групи. 1961–1966 роки були наповнені дуже цікавою творчою працею, коли інженери інституту не лише виконували складні проєкти з автоматизації електроприводів промислових механізмів, а й супроводжували їх впровадження та налаштування на великих металургійних підприємствах, приймаючи часто неординарні рішення і, звичайно, отримуючи багатий практичний досвід. Висока ступінь відповідальності виконавців таких проєктів змушувала шукати оригінальні науково обґрунтовані рішення, вимагала їх постійного професійного росту.

У 1966 році він вступив до аспірантури Українського заочного політехнічного інституту (УЗПІ). У 1970 році він захистив кандидатську дисертацію на тему «Оптимальне за швидкодією керування промисловими електроприводами по системі керований випрямляч – генератор – двигун».

У 1976 році Л. В. Акімов став доцентом кафедри електрифікації промислових підприємств Харківського державного політехнічного університету (тепер НТУ «ХПІ»). У 1989 році він успішно захистив докторську дисертацію на тему: «Теорія, алгоритмізація проєктування і створення оптимальних за швидкодією електроприводів при обмеженнях координат і ідеалізованому керуванні».

Результати наукових досліджень Л. В. Акімов втілював у проєктно-конструкторських розробках, що впроваджені на об'єктах металургійних комбінатів та нагороджені срібною та бронзовою медалями на виставках досягнень народного господарства. З 1980 року він – Заслужений винахідник. Наукова спадщина Л. В. Акімова представлена у 9 монографіях та у понад 250 статтях у наукових виданнях.

За час роботи на кафедрі він надав імпульс розвитку наукової тематики і створення наукової школи з проблем оптимальних за швидкодією електроприводів. Під його керівництвом 14 здобувачами виконано низку кандидатських і докторських дисертацій.

Професор Л. В. Акімов входив до складу засновників Української асоціації інженерів-електриків, яка з 1998 року згуртує фахівців у вирішенні чисельних питань з підвищення енергоефективності автоматизованих електроприводів, оптимізації процесів керування ними.

Леонід Володимирович, починаючи з 1993 року, був одним з активних ініціаторів і членів оргкомітету щорічної міжнародної науково-технічної конференції «Проблеми автоматизованого електропривода. Теорія і практика». У важкі для науковців часи ці конференції стали добрим майданчиком, на якому зустрічалися, робили доповіді, обмінювалися досвідом та своїми досягненнями провідні фахівці України, Німеччини, Польщі, Угорщини та інших країн. Окрім наукових проблем, на конференціях обговорювалися питання підвищення якості підготовки у вишах України фахівців з електромеханіки.

Свої глибокі професійні знання, практичний досвід він невпинно передавав молодим науковцям і викладачам. Завжди цікавився справами колег, радів їх успіхам, своєчасно допомагав необхідною порадою.

Багато сил та енергії Л. В. Акімов віддавав роботі зі студентами, прагнувши озброїти їх не лише спеціальними знаннями, а й виховати справжніми людьми. Випускники кафедри, у тому числі іноземні (з Марокко, Лівану, Нігеру, Йорданії, Палестини, Тунісу та ін.), завжди з особливою теплотою і вдячністю згадують Леоніда Володимировича не лише як висококваліфікованого викладача, а й старшого досвідченого товариша.

З 01.20.2007 року Л. В. Акімов був запрошений на викладацьку роботу до Харківської Національної Академії міського господарства за сумісництвом і пропрацював там декілька років.

У пам'яті всіх, хто знав Леоніда Володимировича, він назавжди залишиться як талановитий Вчений і Вчитель!

Вячеслав Євгенович Мамон,

магістр, бібліотекар відділу інформаційно-бібліографічної роботи Харківської державної наукової бібліотеки імені В. Г. Короленка

МОДЕСТ-СТАНІСЛАВ ГАБЕЛЬ – ФУНДАТОР ХАРКІВСЬКОГО ТОВАРИСТВА ВЕЛОСИПЕДИСТІВ-ЛЮБИТЕЛІВ

На жаль, ми мало знаємо про постаті засновників Харківського товариства велосипедистів-любителів. У книзі Миколи Олійника та Юрія Грота «История физической культуры и спорта на Харьковщине» є така коротка